68ste Jaargang — Nr 13.

Zaterdag 1 April 1922

ABONNEMENT :
Men schrijft in te Tongeren Drukkerij COLLÉE.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, 37-39, Tongeren.
Telefoon 12
Postcheks rekening nr 38923.
15 centiemen het nummer.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 1 APRIL 1922.

DE SOCIAAL-ZEDELIJKE ONWAARDE VAN « DOLLE HANS ».

Naar aanleiding van Fabricius en « Dolle Hans » schrijft « Ons Limburg » nogmaals een artikel tegen ons, waarin bijna niets staat waarmede wij ernst behoeven te maken.

Het blad stelt *een* ernstig feit. Het verdedigt en prijst nogmaals « Dolle Hans ». En voor ons volk is dat toch een slecht stuk.

* * *

Dat stuk is in strijd met den christelijken huwelijksernst. Een getrouwde vrouw (Yolanthe) die « van uniformen houdt » is eigenlijk verliefd op een derde (Hans) en deze op haar. In dien « mistoestand » doen zij niets om elkaar te ontwijken. Integendeel, *hij* loopt het huis plat en *zij* haalt hem aan ; zij verdoen hun tijd met sentimenteele praatjes. De man, volledig op de hoogte gekomen van die verliefdheid, keurt ten slotte het « huishouden met zijn drieën » goed. Fabricius is een modern-protestansche zedenmeester. Daarom hebben die menschen uit het « huishouden van drieën » geen christelijke voorzichtigheid noodig. Die is uit den tijd. De schoonvader der vrouw is de eenige die de goede traditie handhaaft en oordeelt, dat die intimiteit moet ophouden. Maar hij is een onhebbelijk individu. Hij krijgt ongelijk van het « huishouden met drieën » en — wat erger is — van het grootste part der gevoelvolle vlaamsche toeschouwers, die den vent natuurlijk verachten en zijn juisten kijk met hem.

Yolanthe trouwens, ofschoon getrouwd, heeft voorwaarden om haar man te beminnen. Hij moet een flinke man worden, bijvoorbeeld zooals Hans. Vrije liefde ?

« Ons Limburg » vindt zoo iets aanbevelenswaardig voor vlaamsche huisgezinnen !

* * *

Het stuk leidt tot minachting voor het gezag en sympathie jegens de opstandigheid. De voornaamste gezagvoerder die in « Dolle Hans » optreedt, de Majoor, is een ruweling en een hoochartige kerel. Het Gouvernement is al evan ignobel, volgens de « sympathieke » Yolanthe en Hans. De gezagvoerder Doas is een lummel. Alleen Yolanthe die zich als huisvrouw ongevraagd met staatszaken van haar man bemoeit, en Hans, die weet dat hij een levensgevaarlijke insubordinatie pleegt, uit « rasfierheid » zijn edelgezinde wezens. Er zijn veel van die « verheffende » stukken, waarin toevallig de gezagvoerders ploerten, de makkers en mopperaars edele en fiere menschen zijn. Zij worden hoofdzakelijk gespeeld in demagogische ondernemingen. Wil « Ons Limburg » ons knollen voor citroenen verkoopen ?

* * *

Het stuk is slecht voor het volk in dezen tijd, waarin het voortdurend tegen de Belgische eenheid wordt opgeruid. « Dolle Hans » is plotseling, sedert het activisme, een lievelingsstuk der vlaamsche « opbeurders » geworden. Hans — het geval is tevens drakerig — stelt onredelijk een opstandige daad, waarvoor hij den kogel zal krijgen. Dat is uit rasfierheid ! Is het ooit gehoord dat ons geloof een dergelijke hoogmoedige keuze, rasfierheid vóór het leven, — niet *vaderland* vóór het leven — goedkeurt in een opstandige daad ? Maar Hans is wonderwel voor de « opbeurders » het beeld van den op te ruien Vlaming. Er is hier in België ook zoo iets van verachting en rasfierheid in de lucht. Weet « Ons Limburg » daar niets van at ? *En H-ons moet daarin dienen als voorbeeld.* De V. O. S., zooals « Ons Limburg » heeft gedrukt, vertellen ons oprecht, hoe zij die beteekenis van het fiere, dolle heethoofd Hans verstaan. Zij schrijven : « *Dat wij zoo'n soort Dolle Hansen zijn, die niet dulden dat ze in hun bloed, in hunne moeder, in hun ras gehoond en gesard worden* », enz. Hoort gij de taal der jong flamingantsche roerigheid ? En « Dolle Hans » dient daarin als heeldspraak. Hans, die zich opstandig laat doodschieten.

In dezen tijd van groote moeilijkheden voor ons Vaderland, nu een katholiek-sociaal weekblad alles moest doen om geen rastegenstellingen aan te wakkeren, behoort het een stuk met dergelijke strekking allerminst aan te bevelen, maar te bestrijden. Voor de ware opheuring van het vlaamsch volk vallen er degelijker, doeltreffender en onschadelijker dingen te doen, dan zichtbaar uitgekozen opruiingstoonneelen aan te prijzen. Nog eens, werk wat meer waar op het *verstand* « Ons Limburg », in plaats van het onberekenbaar gevoel der massa uit te buiten. Want « *wie wind zaait zal storm oogsten.* »

* * *

De toegestoken hand ? Welja, die weigeren wij niet. *Gij* zijt zelf immers nog geen « Dolle Hans », denken wij, en *wij* zijn allesbehalve een Yolanthe. Er is dus geen bezwaar.

HET BELGISCH KONINGSPAAR NAAR ROME.

Zondag avond zijn de Koning en Koningin der Belgen, uit Brussel naar Rome vertrokken.

In al de steden van Italië waar de koninklijke trein moest stoppen, werden onze vorsten met de grootste geestdrift begroet.

De aankomst te Rome had plaats, dinsdag om 1 uur.

De ontvangst te Rome.

Koning Albert, Koningin Elisabeth en prins Leopold werden, op het perron, der statie, door den koning en de koningin van Italië, den prins van Udine, minister-president Facta, al de andere ministers, generaal Diaz, admiraal Thaon di Revel, de voorzitters van Kamer en Senaat, enz., begroet.

De begroeting van de Vorsten was bijzonder hartelijk. Een Italiaansche stafmuziek speelde de « Brabançonne » waarna de eerekompagnie geschouwd werd.

Vervolgens verlieten allen het station door de menigte op een geestdriftige ovatie onthaald. De stoet baande zich slechts met moeite een weg door de juichende menigte, die zich in de versierde en bevlagde straten verdrong. Het weder, dat gansch den ochtend, slecht was geweest, klaarde op en de zon scheen aan een schier vlekkeloozen hemel.

Op de piazza Esedra trad het stadsbestuur naar voren en werd een begroetingsadres voorgelezen. Daarna zette de stoet zich weer in beweging terwijl van uit vliegtuigen duizenden driekleurige papiertjes werden geworpen.

Van uit de vensters werden talrijke bloemen geworpen naar de grootende vorsten, die aldus langs een onbeschrijfelijken zegeweg het Quirinaal bereikten.

In het Quirinaal.

Zoodra de rijtuigen het koninklijk paleis binnen gereden zijn, breekt de geestdriftige menigte de ordedienst en overstroomt weldra de plaats, onophoudend de Belgische vorsten toejuichend.

De koning en de koningin waren dan ook genoodzaakt, tot tweemaal toe de opgehoopte menigte te komen bedanken aan het balkon.

Naar het Vatikaan.

De Belgische vorsten verlaten rond 14 uur het Quirinaal, om zich naar het Belgische gezantschap bij het Vatikaan te begeven, een prachtig gemeubileerd en met tal van kunstvoorwerpen versierd paleis, gelegen in de Via Margherа.

Bij hunne aankomst aan het gezantschap worden de vorsten ontvangen door baron en baronnes Beyens, wier jonge zoon, Albert Beyens, de koningin bloemen aanbiedt.

Hunne Majesteiten nemen dan plaats in de autos door 't Vatikaan gezonden, en bestuurd door chauffeurs met een voor de omstandigheid geteekend kostuum, blauw met roode nestels, en versierd met schilden waarop twee gekruiste sleutels onder een tiara.

Pauselijke hoogwaardigheidsbekleeders zijn de vorsten te gemoet gekomen.

Drie geheime kamerheeren van kap en degen, MM. Franchi, Barbiellini en Macchi, onder de bevelen van prins Massimo, die plaats neemt in het koninklijk rijtuig.

De stoet bestaande uit vier autos, met een auto estafette en de auto van de Belgische ambassade als slot, reed het Pauselijk paleis binnen langs het St. Donatiushof, waar de Palatijnsche Wacht met muziek en vaandels en de Gendarmerie de eer bewezen. De muziek speelde de Brabançonne.

De vorsten werden ontvangen door Mgr Samper, majordomus, prins Duspoli, prins Aldobrandin, markies Serlupi en andere dignitarissen van het pauselijk hof.

In de Clementinazaal werden de souvereinen ontvangen door Mgr Caccia Dominichi en de andere dignitarissen van de antichambre en door den officier der edelwacht.

De aldus gevormde stoet trok door verschillende zalen naar de Troonzaal waar de H. Vader de Belgische vorsten ontving.

De Paus had vervolgens een particulier onderhoud met den Koning en de Koningin. Na het bezoek werd de stoet hervormd en begaf zich naar het eerste verdiep, bij den cardinaal Staatssecretaris, die de vorsten ontving in de Congregatiezaal en, in zijn Kabinet, het bij het Vatikaan geacrediteerde diplomatisch Korps aan het vorstenpaar voorstelde.

De stoet trok vervolgens door de eerste loggia, de Salla Ducale, de Salla Reale en bereikte vervolgens langs den trap van Constantijn het portico, de basiliek van Sint-Pieter, waar de vorsten gingen bidden aan het graf van den Prins der Apostelen.

Hunne Majesteiten werden ontvangen door cardinaal Merry del Val, aartspriester van de basiliek.

Na een kort gebed verlieten de vorsten de kerk en stapten terug in de auto van het Vatikaan.

Geschenken van Z. H. den Paus.

De Heilige Vader heeft den Koning en prins Leopold twee medaillen geschonken.

Koningin Elisabeth ontving een Gobelintapijtwerk van groote kunstwaarde ten geschenke.

In het Pantheon.

Woensdag morgend, ten 9 1/2 ure, hebben koning Albert en prins Leopold, in gezelschap van den Italiaansche kroonprins, een bezoek gebracht aan het Pantheon, de begraafplaats van de Italiaansche koningen.

Z. M. Koning Albert legde bloemengarven op de graven van de koningen Victor Emmanuel en Humbert. Na het Gulden Boek geteekend te hebben, keerden de hooge bezoekers terug naar het Quirinaal.

Hulde aan den Onbekenden Soldaat.

Ten 10 ure had de plechtigheid plaats ingericht op het graf van den Onbekenden Soldaat, dat opgericht is voor het standbeeld van Victor-Emmanuel, stichter van het Italiaansch vorstenhuis.

Koning Albert legde op het graf van den Onbekenden Soldaat eene prachtige bloemengarve, waarna hij eenige oogenblikken ingetogen bleef. Vervolgens onderhield onze Vorst zich met generaal Diaz, opperbevelhebber van het Italiaansch leger, en met andere officiers.

Toen de stoet naar het Quirinaal terugreed, werd er op heel den doortocht onafgebroken geestdriftig gejuicht.

In bezet Duitschland.

Duitscher door belgische politiebeambten doodgeschoten.

Verleden week stonden twee politie agenten der stad Hamborn op den tram, met twee agenten der Belgische militaire veiligheid.

Deze vroegen hunne eenzelvigheidskaarten aan de Duitschers en er ontstond een twist, waarbij een der Duitschers een Belgischen agent op de straatsteen sloeg.

Doch de Duitscher verloor het evenwicht en viel op zijne buurt.

De Duitscher greep zijn tegenstrever bij de keel en hield hem onder hem in bedwang.

De andere Belg sprong van den tram, zijnen collega ter hulp en wilde den Duitscher doen lossen.

Hij schoot eenmaal zijn revolver in de lucht af en toen de Duitscher nog niet loste schoot hij hem een kogel in de nek.

De man bleef op den slag dood.

Belgisch officier door Duitschers in koelen bloede doodgeschoten, te Duisburg.

Een Belgisch officier is te Duisburg gedood. Het is luitenant Graff, zoon van den generaal van dien naam.

Hij is gedood op den tram die van Ruhrort naar Walsum rijdt, door vier onbekende jongelingen die, van op de voettrede van den tram, elk een revolverschot op hem losten.

Men denkt te doen te hebben met eenen aanslag uit weerwraak, om de dood te wreken van den Duitschen policieagent, die dags te voren, bijna op dezelfde plaats gedood werd door een agent der Belgische militaire veiligheid, in de omstandigheden die wij hierboven aanhalen. De militaire auditeur heeft een onderzoek geopend.

Nadere bijzonderheden. — Luitenant Graff, keerde na een avond doorgebracht met vrienden, van Ruhrort naar Aldenrode, zijn cantonnement, terug.

Vier jonge Duitschers zaten in denzelfden tram met hem, plots stond een hunner op en vuurde zijn revolver af op den officier, die door vier kogels getroffen werd. Of er meer dan een geschoten heeft weet men nog niet. De vier Duitschers, gebruik makende van de duisternis en de verwarring, maakten zich uit de voeten.

Generaal Graff, de vader van het slachtoffer, is naar zijn dooden jongen komen zien. Zijne droefheid was pijnlijk om aanzien.

Het lijk van den gedooden officier, die nog maar 23 jaar oud was, werd naar België, naar Hensy, waar de gepensioneerde Generaal Graff woont, overgebracht.

Mededeeling van den Belgische regeering aan den Duitschen zaakgelastigde.

De Belgische regeering is diep ontroerd en verontwaardigd geweest door den hatelijken aanslag waarvan luitenant Graff op 22 dezer het slachtoffer is geweest op den tram tusschen Ruhort en Walsum.

Zij heeft onmiddellijk aan het militair parket last gegeven desaangaande een onderzoek in te stellen en voorbehoudt zich het recht, zoodra het resultaat ervan gekend is, krachtdadig de door den toestand vereischte maatregelen te nemen.

M. Jaspar, minister van buitenlandsche zaken, heeft den Duitschen zaakgelastigde, M. Landsberg, op de hoogte van voorgaandе gebracht.

Een nota van Wolff.

In verband met de verklaring, Dinsdag in de Belgische Kamer door den minister van Landverdediging gedaan, laat Wolffs nieuwsbureel opmerken :

« De Belgische regeering schijnt den dood van luitenant Graf als een gebeurtenis van politieken aard te beschouwen. Anderzijds verdient het opmerking, dat er nog zoo goed als niets aan het licht is gekomen, zoodat voorals nog in geenendeele is bewezen, dat de moord moet worden beschouwd als een daad van politiek wraak, ofwel als bedreven uit persoonlijke beweegredenen. Uit de berichten uit Brussel valt niet op te maken, of de Belgische minister verband zoekt tusschen den moord op den Duitschen policieagent en den moord op den Belgischen officier.

Niet slechts in de officieele kringen, maar ook in den boezem van de Duitsche bevolking wordt de dood van den officier bitter betreurd.

Men verlieze niet uit het oog, dat in zeer talrijke gevallen door personen, die tot de bezettingslegers behooren, lichamelijke geweldaden werden gepleegd op de bevolking van de bezette gebieden, en onder die geweldaden moet de moord op den Duitschen politieman worden gerangschikt.

Voorts dient er in de zaak Graff nog opgewezen te worden, dat we hier voor de eerste maal in het bezette gebied te doen hebben met een moordaanslag, op een officier van troepen der Entente gepleegd. »

BUITENLAND.

Engeland.

Een reuzenkind. — Dokter H. E. Bloxsome haalt in een geneeskundig tijdschrift het zonderling geval aan van een kind van Fairford, in Gloucestershire, Engeland. Dit kind is thans 14 jaar oud en meet 1 m. 83. Dokter Bloxsome voegt er bij dat, zoo dit kind blijft groeien tot zijn achtien, negentien jaar, het de « grootste reus » zal worden van al de gekende reuzen.

Opmerkenswaard is dat de vader en de moeder eerder klein van gestalte zijn.

Frankrijk.

Een wreedaardige schoonmoeder. Hoe zij zich op haar schoondochter wreekte. — Onlangs drukten de Fransche dagbladen foto's af van zes soldaten, oud krijgsgevangenen uit Duitschland, die aldaar het geheugen hebben verloren. Noch papier, noch indentiteitsplaat liet toe deze ongelukkigen thuis te wijzen.

Een vrouw uit Zuid-Frankrijk verklaarde stellig haar zoon te erkennen. Dit maakte des te meer ophef, daar de vrouw van den soldaat kort te voren hertrouwd was en nu, bij het vernemen dat haar eerste man nog in leven was, zwaar ziek werd van ontroering.

Het onderzoek werd echter spoedig uit dat de soldaat in kwestie geenszins de bedoelde echtgenoot was ; talrijke getuigen verzekerden dat er zelfs niet de minste gelijkenis bestond in de gelaatstrekken, zoodat men niet begreep hoe de moeder zich had kunnen vergissen.

Het bleek weldra, dat deze zich dan ook niet had vergist. In haar woede over het tweede huwelijk van haar schoondochter had de wreedaardige schoonmoeder deze akelige wraak verzonnen.

Ik wilde, verklaarde zij aan de rechters, mijn ontrouwe schoondochter een goede les geven.

— *Als men erft.* — Een bediende der hoogovens van Hayange, in het Elzasser Moeselle-departement, verloor den 10 Januari 1915 een zijner broeders, die gesneuveld was onder het Duitsch uniform. De overledene liet eene som van 10.767 mark achter die aan zijn broeder moest toekomen.

De dood van den soldaat werd echter eerst den 20 Augustus 1921 officieel meedegedeeld zoodat de erfenis slechts nu kan uitgekeerd worden. Maar, Elsas ligt nu in Frankrijk en de Duitsche marken moeten er in Fransche franks omgezet worden. De erfgenaam bekomt slechts 430 frank. In afwachting is hij verzocht geworden aan den fiscus 872 frank 50 erfenisrechten te betalen, 't zij meer dan het dubbele zijner erfenis !..

Duitschland.

Anti-Belgische betooging te Frankfort. De burgemeester doet ons land uitjouwen. — Ter gelegenheid van den voetbalwedstrijd Duitschland-Zwitserland, die Zondag plaats had, heeft Frankfort officieel de Zwitsersche ploeg ontvangen die vergezeld was van 2000 landgenooten. Een groote betooging werd gehouden op het Roemerbergplein, waar ruim 25.000 personen saamstroomden.

De Oberburgermeister Voigt sprak van op het stadhuis de Zwitsers toe. Hij herinnerde aan wat Zwitserland voor de Duitschers deed tijdens den oorlog en wees vervolgens op de houding van België, dat geweigerd had met Zwitserland internationaal te kampen indien de Zwitsers een voetbalwedstrijd met de Duitschers aangingen. De menigte jouwde den naam van België uit. Daarna vastigde de burgemeester de aandacht op het besluit onlangs genomen door de Kommissie van Herstel betreffende de Duitsche betalingen en zegde dat Duitschland zich in een onbeschrijfelijke ellende bevindt.

De Zwitersche leider der voetbalspelers antwoordde dat hij den burgemeester niet wenschte te volgen op den politieken weg door dezen ingeslagen, maar dat hij drukte op de banden die Zwitserland aan zijn buren, en inzonderheid aan Duitschland, binden.

Beide plongen behaalden elk twee doelpunten en maakten dus gelijk spel.

— *De Duitsche verliezen in den grooten oorlog.* — Ziehier, op grond van de laatste ambtelijke lijsten in Januari gesloten, de Duitsche verliezen in den grooten oorlog :

1.808.555 doodenen 4.216.779 gekwetsten, te samen dus 6.025.334 verliezen.

In den oorlog van 1870/71 hadden de Duitschers 41.413 doodenen 88.512 gekwetsten, heteij in 't geheel een verlies van 129.956.

Naar de berekeningen van generaal von Altrock heeft Duitschland door den wereldkrijg en zijne gevolgen eene zielenverlies van 12 millioen te onderstaan.

Eerste Communielied.

MUZ. CYR. TIEBERGHIEN.

1.

O ! Moeder lief, ô Vader goed !
Ik had een droom zoo wonderzoet !
De gouden poort der hemelzalen
Ging open, en Gods gloriestralen
Vervullen heel den wereldtrans
Met hemelvreugd en liefdeglans !

Ik riep tot U, ô Ouders goed,
O komt en ziet de wonderheden
Die 't heelal vullen blij en zoet !
Het is de groote dag op heden !

2.

En weidscher dan werd 't wonder daar !
Te midden zijner engelenschaar,
Kwam Jesus op deze aarde dalen
In eene glorie zonder palen !
En 't was voor kindren rein en teêr,
Dat hij vol liefde daalde onneêr !

O ! Moeder lief, en Vader goed,
Wat was toch schoon dat heilgewemel !
Ik riep tot U, vol liefdegloed :
O ! niet eens naar den schoonen hemel !

3.

En in den tempel van den Heer,
Wij, kindren, zegen knielend neêr
Voor Jesus, dien wij zagen komen
Om ons te sterken en te vromen,
Om ons met Godlijk Vleesch en Bloed
Te voeden in zijn liefdegloed !

O ! Moeder lief, ô Vader goed,
Mijn herte klopte van behagen ;
Ik dacht in 't diepst van mijn gemoed
Watik aan Jesus al zou vragen !

4.

En o ! de groote stond brak aan !
Geen mensch en kan 't geheim verstaan,
Maar Jezus daalde in 't hert ons neder,
Wijl de Engelenrei, in blank geveder,
Na loofde Jezus' zoeten Naam,
En God- en menschheid smolten saam !

En 'k vroeg aan Jezus vurig teêr
Genot voor U ter levenswegen ;
En voor mij liefde, om meer en meer
U steeds te minnen bij Gods zegen !

P. P. DENYS.

KAMER.

De moord van luitenant Graff.

Bij het begin der zitting van Dinsdag ondervroeg M. Carton de Wiart de regeering welke maatregelen zij genomen heeft en denkt te nemen ten gevolge der moord waarvan luitenant Graff, te Duisburg, het slachtoffer geworden is.

Onze troepen hebben recht op den eerbied van allen, bijzonder van degenen die, na den oorlog ontketend te hebben, nu de gevolgen hunner fouten dragen. Maar 't gaat hier niet alleen om den eerbied voor onze soldaten, 't gaat er ook om hunne veiligheid en hun leven.

M. DESTRÉE, minister van Landverdediging, antwoord bredevoerig op de ondervraging van M. Carton de Wiart. Hij legt uit op welke wijze deze misdaad gepleegd werd, en brengt hulde aan het slachtoffer, die zich tijdens den oorlog onderscheidde en al zijne graden op het slagveld won.

Spreker zegt dat hij per telefoon is verwittigd geworden dat op den avond van 26 Maart, twee karabiniers-wielrijders te Duisburg bij een gevecht, waarvan men de aanleiding nog niet kent, door dolksteken gewond werden, een licht, de ander ernstig. De daders zijn Duitschers uit Danzig, in bende naar Duisburg gekomen. Een Duitscher heeft verklaard, dat hij den voornaamsten dader kent ; deze zal aangehouden worden.

Tot nu toe zijn de volgende maatregelen genomen :

Te Duisburg in de vooruitgeschoven posten heeft generaal Baurain maatregelen getroffen : de wachten zijn versterkt ; iedere burger, die naar Hamborn gaat of van daar komt, moet zijn indentiteit kenbaar maken ; elke verdachte

---

MENGELWERK VAN « *DE POSTRIJDER* »

— 25 —

LAMBRECHT VAN LOO

(VERVOLG).

Wat Lambrecht gedurende eenen strengen winter al leed van koude en gebrek, zullen wij niet pogen te beschrijven. En toch was het noch niets, vergeleken met de folteringen die zijnen geest martelden. Hij had nochtans eenen troost : het gedacht dat Godelieve over hem waakte.

Gansche dagen zweefde het beeld zijner jonge bruid voor zijne oogen.

— Arme vrouw, zuchte hij dikwijls, wie weet of gij niet meer om mij lijdt dan ik zelve ? Hoeveel bittere tranen moet gij reeds gestort hebben ! Ah, mochten voor u ten minste betere dagen schijnen !

Soms door zijne inbeelding misleid, meende de jonge ridder, ginder dwars door de muren heen, Godelieve te zien afkomen : Traag en omzichtig sluipt zij door den donkeren gang die naar zijnen kerker leidt. Zij bereikt de deur.. Hoor... daar roept hare zoete stem hem aanmoedigend toe ! De sleutel krast in het slot... Het uur der verlossing slaat...

Welke gestalte schiet eensklaps uit gindschen donkeren hoek !... Hemel, 't is de onverbiddelijke Hugo, met glosienden blik, met vlammend gelaat, met bevende lippen !...

Hij ontrukt den sleutel aan de verschrikte vrouw, verbrijzelt hem tusschen zijne sterkgespierde vingeren en dol als de verre rollende donder, bromt de wraakzuchtige ridder. Nooit! nooit !

Godelieve zakt ineen, een gil ontspringt hare borst.. Lambrecht siddert en ontwaakt. Akelig rammelen zijne ketenen. Met wanhoop en afgrijzen staart hij in diepe duisternissen die zijnen kerker vervullen, en die geen verkwikkende zonnestraal ooit komen doorbreken. Hij luistert als verdwaald op het naar een eentonig gepiets der waterdroppels, die nu en dan van het vochtig gewelf op den grond druipen.

Hoe traag sluipt de tijd stond voor stond vooruit ! Hoe weinig vordert men op de baan des onheils ! Zoo schoven dagen, weken, maanden voorbij, in immer teleurgestelde verwachting, in smartenverveling. De moed was den ongelukkigen ridder ontzonken ; hij haakte naar den dood. Was hij toch niet levend begraven ?

Een onvoorzien voorval moest zijnen geest wederopbeuren. Zekeren dag kwam een vreemd geluid zijne aandacht treffen. Hij spande het oor en hoorde duidelijk een zoetklinkend snarenspel, dat eene frissche heldere stem begeleidde.

Om nog beter te hooren legde Lambrecht, zoowel hij kon, het hoofd tegen den muur, doch spel en gezang hadden juist opgehouden.

Nochtans de gevangenene bleef luisteren. Eenige stonden verliepen ; zij schenen hem eeuwen. Dan herbegon het snarenspel en wederom weerklonk eene zuivere zilvere stem. Lambrecht zat beweegloos, met ingehouden adem. Hij lukte er in de volgende woorden te vatten :

Helaas ! Hoe treurig en hoe naar is toch dees sombre kerker,
Geen zonnestraal die ooit hier aan mijn oog verschijnt ;
Mijn hart is zonder hoop : mijn ziel van smart verkwijnt,
Gij treurt ? Waarom ? Waarom die holle zuchten ?
Die wanhoop ? Dat gesteen ? Wat helpt gij toch te duchten ?
Ziet gij den engel niet, die zorgvol om u waakt ?
De trouwe bruid ? Zij roept u : hoop ! de redding naakt !

Hoe ontstuimig jaagde de hoezem van den jongen ridder Lambrecht was bleek en beefde van ontroering. Had hij de stem van Ulrich, den vriend zijner echtgenoote niet verstaan ? En dat lied, wat was het anders dan eene boodschap van Godelieve ? Ja, zij kwam hem troosten : hem moed in het hart spreken ; hem melden dat men over hem waakte dat het uur der verlossing wel eens zou slaan !

De stem herhaalde het lied nog eene derde maal, als vreesde zij dat de gevangene het nog niet mocht hebben verstaan. Dan werd alles, wederom stil, rustig doodsch.

Maar neen het was er zoo akelig niet meer in Lambrecht's duisteren kerker : De hoop had alles verlicht. En wie had recht van hopen, zooniet de jonge heer van Wortegem ? Waakten de trouw en de liefde eener echtgenoote niet over hem ?

Lambrecht was vol vertrouwen. Hij voelde zich tevreden, ja gelukkig. De toekomst verscheen hem niet meer als een duister, üzingwekkend oord, met eene afzichtelijke galg als eindpaal. Zij geleek aan een prachtig landschap, van uit de diepten eener sombere spelonk aanschouwd.

Maar dagen, weken, eene maand verliep. Geen schijn van verlossing draagde op. Had Lambrecht gedroomd, ofwel waren Godelieve's pogingen misluk t ? De twijfel begon wederom den ongelukkige te folteren. Zijne lucht kasteelen verteerden als de mist voor de zon. Sprankel voor sprankel verstoorde de hoop in zijnen boezem.

Nochtans een engel waakte over hem.

XXI

Vruchteloze pogingen.

Godelieve was vast besloten kost wat kost haren jongen echtgenoot te verlossen.

Eerst nam zij haren toevlucht tot gebed en smeekingen. Doch was zij innig overtuigd dat dit weinig baatte. Zij werd immer door den onverbiddelijken Hugo met barschheid verstooten.

Zij zou bijgevolg andere middels verzinnen. Haar vader vermoedde het wel. Hij nam zijne voorzorgen. Godelieve werd zorgvuldig bespied. Zij kon geenen stap doen, noch een woord tegen iemand spreken zonder dat een wantrouwig oog haar volgde en beloerde. Ook dorst zij gedurende de eerste maanden niet de minste poging wagen.

Godelieve bleef gewoonlijk het grootste deel van den dag op hare kamer opgesloten. Zij hield zich alsof zij gelaten in haar lot, in stille treurde en kwijnde. Schaarsch werden hare vorige gezellinnen bij haar toegelaten. Voor Ulrich, den behendigen minnezanger alleen, was hare deur steeds open. Bijna dagelijks moest hij voor zijne meesteres gaan spelen en zingen, om haar gemoed op te beuren en hare sombere moedeloosheid te verdrijven.

Zij bleef nochtans even vast besloten haren ongelukkigen gemaal te redden. Het zou moeite kosten ; doch zoolang er leven is, is er hoop, dacht Godelieve met reden, en dagelijks beraamde zij twintig verschillige middelen, herkauwde zij twintig verschillige plannen.

Alras kreeg zij de overtuiging, dat zij alleen niets kon verrichten. Eene medehelper was haar onontbeerlijk. Maar aan wien zich vertrouwd ? Een enkele persoon scheen haar geschikt en die persoon was Ulrich. Zij besloot dus den minnezanger hare inzichten kenbaar te maken.

Men was op het einde van Januari. De winter hield nog zijn treurig lijkkleed over de aarde uitgespreid. De hemel zag grijs ; de lucht was guur ; de wind bijtend koud.

Godelieve zat aan het venster harer kamer ; voor haar zat Ulrich. De jonge vrouw was droeviger dan naar gewoonte. Ulrich had haar de ongelukke liefde moeten bezingen van den edelen Floris en de schoone Blanchefloer.

Mijmerend liet zij het oog dwalen over de besneeuwde toppen der heuvelen die Schoorisse omringen, en boven de wallen van haars vaders slot uitstaken. Bleek was haar schoon gelaat, en nu en dan rolde een dikke traan over hare wangen.

Ulrich bezag haar met medelijden. Ah hij minde zijne jonge meesteres zoo teeder.

Godelieve bemerkte welken indruk hare smart op den goedhartigen minnezanger maakte. Zij vestige eenigen tijd hare schoone blauwe oogen dankbaar in de zijne en sprak :

— Ulrich, welke droeve herinneringen roept uw bekoorlijk muziek voor mijnen geest ! Hoe menigmaal wiegden mij uwe gezangen in de verleidenste droomen, in de bekoorlijkste mijmeringen. Wat scheen het leven mij dan schoon ! Het was de verrukkendste dageraad van eenen prachtigen zomerdag ! En nu, mijn God, en nu !..

Mistroostig schudde Godelieve het hoofd, en dook het gelaat in hare handen.

— Edele vrouw, antwoordde de minnezanger diep ontroerd, het is de loop der wereld. De schitterendste en de warmste zomerzon trekt ook de zwartste donkerwolken op. Doch de storm gaat over en het schoon weder keert terug.

— Ja, maar voor mij niet meer, sprak de jonge vrouw met weemoed. Voor mij is geen geluk meer mogelijk. De bron der vreugde is in mij vernietigd. Heeft men mij niet meer dan de helft mijner ziel ontrukt ? Wie zal mij stutten en beschermen !

— Maar, jonkvrouw, zoo verlaten zijt gij toch immers niet. Gij hebt nog uwen vader ! Gij hebt nog tal van getrouwe vrienden !

— Vrienden ! antwoordde Godelieve, bitter glimlachend, spreek mij niet meer van vrienden. Op wien mag ik nog rekenen ? Werd ik niet door iedereen bespied en verraden ? Ja, door die zelven op wie ik mij het meest zou moeten vertrouwen ?

Deze woorden pakten Ulrich aan het hart. Hij veranderde gansch van kleur, en lijnejonge meesteres strak in de oogen starende, sprak hij eenigzins verwijtend :

— Door iedereen verraden, zegt gij, jonkvrouw ? En welke stof mag ik ten minste aan uwe vermoedens gegeven hebben ?

Godelieve sloeg de oogen ten gronde :

— Ulrich, zuchtte zij, het ongeluk maakt wantrouwig.

Twee glinsterende tranen schoten in des jongelings oogen.

— O gij zijt wel onrechtvaardig, wel wreed, jegens mij, sprak hij met ontroerde stem. Ik u bedriegen, ik u verraden, u mijne beschermster, ja, hield de eerbied mij niet tegen, ik zou zeggen mijne vriendin ! Waar heb ik zulk wantrouwen verdiend ?

— Vergeef het mij, Ulrich, smeekte Godelieve. Is het te verwonderen dat ik wat achterdochtig ben ? Werd ik niet altegeloerd en bespied, door degenen zelven, die mij steeds de meeste genegenheid bewezen ? door mijne vorige gezellinnen, die ik meer als vriendinnen dan als dienstmanden behandelde ?

— En mij ook aandiet gij als eenen ondankbare ? wedervoer Ulrich bitter. Maar tot nu toe wist ik beter mijn spel te duiken ? Ach, jonkvrouw, gij verscheurt mij het hart. Neen, hier wil ik niet langer blijven. Morgen verlaat ik Schoorisse. Liever leid ik een lastig en zwervend leven, dan hier mijne dagen door te brengen in weelde, beroofd van uwe achting en uwe vriendschap.

Ulrich nam zijne fluit en wilde de kamer zijner meesteres verlaten. Godelieve sprong op en hield hem tegen :

— Ulrich, verlaat mij niet, smeekte zij. Indien ik u heft gekwetst, vergeef het mij. Het ongeluk heeft mij geëverd. Neen, ik meende niet wat ik zegde. Blijf bij mij, Ulrich. Indien gij mij verlaat, wie zal mij nog gezelschap houden ? Aan wien zal ik nog mijne smarten mogen vertrouwen ?

Ulrich liet zich gemakkelijk overhalen. Hij zette zich wederom neder. Doch zijn oog bleef duister en eenigzins verwijtend op Godelieve gevestigd.

— Jonkvrouw, wist gij hoe uwe woorden mij gepijnd en vernederd hebben, sprak hij treurig. Neen ik ben noch een ondankbare, noch een verrader. Hadde ik eens de gelegenheid het u te bewijzen !

— Ik ken de genegenheid voor mij, antwoordde Godelieve. Nochthans wat ik ooit voor u deed was onbeduidend.

— Gij behandeldet mij immers als eenen broeder, en dikwijls hebt gij mij tegen de gramschap van uwen vader beschermd. Dat zal de arme minnezanger nooit vergeten.

— Edel hart ! sprak Godelieve getroffen. Zijt gij mij waarlijk zoo verkleefd ?

— Met ziel en lichaam, bevestigde Ulrich met vuur, de rechter hand op het hart en de linker statig in de hoogte geheven.

— Ulrich, sprak Godelieve met dankbaarheid, ik heb er nooit aan getwijfeld. Vergeef het mij zoo ik u eerst wat wilde beproeven. Ik zou u gaarne iets vertrouwen.

— Spreek gerust, jonkvrouw. Mijn mond zal gesloten blijven als een graf, dat zweer ik u.

Godelieve zag eerst omzichtig om. Want de muren ook hebben somtijds ooren. Niets verried de tegenwoordigheid van iemand anders dan zij. Dan sprak zij stil doch op vasten toon :

— Ulrich gij weet hoe zeer ik mijnen echtgenoot bemin en hoe hij het ver liet. Wist gij hoe zijn lot mij grieft ! 's Nachts beneemt hij mij den slaap. Het schijnt mij immer dat Lambrecht geketend en geboeid ter dood sleepen. Ulrich ik kan het niet langer uitstaan. Ik moet mijnen echtgenoot verlossen of ik moet sterven !

(*Wordt vervolgd*).